

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacer Recessus Sive Exercitia Spiritualia Ad Mentem &
Methodum S. P. Ignatii**

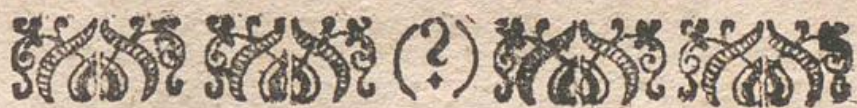
Nepveu, François

Ingolstadii, 1701

VD18 12305014

Præfatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59599)

PRÆFATIO.

Non est mihi animus ,
commoda & fructus ,
quos Sacer Recessus pa-
rit, hic multis commen-
dare. Hoc enim esset vino vendi-
bili hederam suspendere, & quod
alii jam longis solidisque discursi-
bus abundè præstiterunt, inutili o-
perâ recoquere. Præterquam quòd
non præfatione, sed integro volu-
mine opus esset, si vellem omnia
elogia, quæ tam sancta praxis me-
retur, complecti. Ex omnibus me-
thodis, quibus, dictante Spiritu
Sancto, viri Apostolici animas in
viam salutis deduxerunt, nulla hoc,
de quo loquimur, Sacro Recessu
efficacior, securior nulla dici po-
test; sive de peccatoribus à semita
perditionis ad DEUM revocandis;
sive de justis in recto tramite con-
firmandis, & ad summum Christia-
næ Perfectionis apicem provehen-
dis agatur.

P R Æ F A T I O.

S. Ignatius, qui fuit auctor admirabilis hujus methodi, primus tam felici successu illam adhibuit, ut quibusdam in locis Præstigiator audiret, & haberetur; tot hac viâ ad DEUM homines attraxit. Paulò post solenniter, & Apostolico Diplomate à Summo Pontifice fuit approbata, qui etiam Indulgentias plenarias iis concessit, qui sacra hæc Exercitia obirent. Omnes ferè Sancti postremis his sæculis illorum usum suò exemplò roborârunt. Huic divino artificio S. Franciscus Xaverius, S. Carolus Borromæus, S. Franciscus Salesius suam conversionem, & tantum in virtutibus progressum se debere, fassi sunt. P. Ludovicus Granatensis, vir ille rerum cœlestium cognitione tantopere illustratus, sæpius testatus est, vitam suam minimè suffecturam, ut lumina, à DEO sibi in sacro Recessu more prorsus insolito immissa & communicata, describeret. Integræ denique Religiosæ Familiæ,

P R Æ F A T I O.

liæ, paulò meliùs instructæ, hanc sibi inviolabilem legem statuerunt, ut singulis annis minimum octo vel decem dies sacro huic Exercitio impenderent. Tot peccatores repentina & miraculosa metamorphosi conversi, tot pravæ Civitatum consuetudines abolitæ, tot Religiosæ Domus aut stabilitæ aut reformatæ, tot tepidi & ignavi Christiani ex mortifero suo languore erecti, & in fervidos DEI servos mutati, satis superq; demonstrant, quantam utilitatem, quantumque profectum hæc expendendis Evangelii veritatibus consecrata solitudo progignat.

Ipsa quoque experientia de præclaris fructibus, à Christiana hac praxi productis, fecit, ut in pluribus Galliæ urbibus certæ pro Sacro hoc Recessu domus constituerentur, in quarum alias Viri, alias Fœminæ reciperentur: nec sine ingenti admiratione spectari potest fructus, quem illic Divina Gratia pro-

P R Æ F A T I O.

fert, præcipuè in Britannia, ubi Deus videtur singularem hujusmodi domiciliis benedictionem imperituisse. Tantus enim est confluxus, ut in una eademque civitate, uno eodemque anno, propè quinque millia hominum concurrerint, in hac sacra solitudine collecturi Cœleste Manna, quod Divina Misericordia depluit. Hanc ob causam à pluribus piæ Meditationes in publicum sparsæ sunt, ad obeunda spiritualia Exercitia perquam utiles, quibus illi uti possent, qui ad sacrum Recessum singulari instinctu vocantur. Hoc quoque me impulit, ut hasce meas, præsentis libello comprehensas, in lucem proferrem, quas spero fructum, quem desidero, laturas, cum perquam exactè methodo S. Ignatii inhæserim, à qua nonnulli, ut mihi quidem videtur, nimis faciliè defleētunt. Verùm cum hodie utilissimus iste Recessus, cui antehac integer mensis dabatur, ultra octo
aut

P R Æ F A T I O.

aut decem dies non extendatur, necesse fuit hebdomades constringere, easque non juxta numerum dierum, sed juxta subjectæ materiæ, quam meditari volumus, differentiam distinguere. In prima hebdomade considerandus proponitur homini ultimus finis, propter quem creatus est; obstacula, quæ ab illo consequendo ipsum impediunt; & maxima illorum miseria, qui ab illo recedunt. In secunda exponitur vita Christi cum privata tum publica, & peccatori Dux itineris assignatur, qui eum à suis aberrationibus reducat. In tertia homo animatur ad sustinendos pœnitentiæ labores, repræsentatâ ipsius vitâ Servatoris nostri, doloribus & ærumnis plenâ. In quarta denique erigitur ipsius spes, inflammatur ipsius charitas consideratione gloriosorum Christi Mysteriorum, & contemplatione Divinarum Perfectionum. Pronum erit advertere artificium hujus methodi ex

P R Æ F A T I O:

notis, quas feci, ut justum meditationum inter se connexarum ordinem demonstrarem: qui majorem tamen notitiam desiderat, consulat vitam S. P. Ignatii, ante paucos annos à P. Bouhours eleganter descriptam, in qua ordo & propositum Spiritualium Exercitiorum pulcherrimè declaratur.

Dedi pro singulis diebus, more jam usitato, tres Meditationes, quas conatus sum ita proponere, ut quaedam inter se unitate ad eundem finem referrentur, quia animo, diversitate materiæ minùs dissipato, veritates, quæ meditando expenduntur, faciliùs imprimuntur. Videbuntur fortè quibusdam hæ Meditationes nonnihil longæ; sed, si placet, poterunt uni tantùm puncto immorari. Cæterùm nihil, arbitror, in hac longitudine reperietur inutile, nihil, quod à proposito scopo aberret. Præterea sumus à natura diversimode comparati: quod uni placet, alteri displicet; ideò

P R Æ F A T I O.

ideò abundantia non oberit, quin electioni locum dabit. Adde, plures esse ad orationem non admodum expeditos, qui volent materiam paulò magis extensam & digestam; cùm enim se ipsos occupare non possint, gratum erit Meditationes legere. His ut negotium adhuc facilius redderem, credidi, omittenda non esse colloquia cum Christo Domino, nec affectus, qui fluxu quodã naturali sequuntur ex veritatibus meditatione bene comprehensis. Id certè magno auxilio erit incipientibus, proventioribus autem minimè incommodum; quia, uti tempore desolationis & ariditatis usui esse possunt, ita, cùm suavior aura aspiraverit, facilè quis illa præterire, & Spiritûs Sancti ductû sequi poterit.

Meditationibus subjunxi quasdam aut ex Sacra Scriptura, aut ex Sanctis Patribus sententias, partim ut intra diem piis aspirationibus fomitem subministrarent, partim ut

P R Æ F A T I O.

in memoriam revocarent lumina,
quæ quis recepit, aut proposita bo-
na, quæ quis formavit.

Denique cuique dierum suam
tribui Considerationem, & sacram
lectionem, ita præscribente, in sua
Methodo, S.P. Ignatiô. Considera-
tiones versantur circa principales
vitæ Christianæ actiones & obliga-
tiones. Imploratâ igitur è Cœlo
ope, legendæ sunt magna cum at-
tentione, & reflexa semper in se
ipsum cogitatione. Tum petenda
à DEO venia defectuum, quos quis
à se commissos deprehendit. Dein-
de componenda vivendi ratio jux-
ta ideam in Consideratione depi-
ctam. Lectio sacra semper respon-
det materiæ Meditationum. De-
sumitur ex Sacra Scriptura, ex li-
bello de Imitatione Christi, ex P.
Ludov. Granatensi, & P. Alphon-
so Rodriquez; quia hi libri præ aliis
& communiores sunt & meliores.

Dicendum nunc est aliquid de
dispositionib⁹, quas quis ad sacrum

Re-

P R Æ F A T I O.

Recessum afferre debet. Reducuntur autem ad quinque. Prima est animus generosus, & efficax voluntas seriò cogitandi de sua salute, & rectè obeundi sacra Exercitia, contra quascunque difficultates, quæ moveri possunt sive à dæmone, sive ab hominibus, sive à naturali repugnantia, qua quis à solitudine abhorret, sive à molestia, qua quis se ipsum ingreditur, ne misérias suas & tot justipudoris argumenta intueri cogatur. Secunda, Humilis de se ipso diffidentia, suffulta tamen à firma in DEUM fiducia, qua quis penitus sibi persuadet, opus suæ salutis principaliter esse opus DEI, sine quo homo prorsus nihil potest; sed quia DEUS nobis inspiravit desiderium sacræ hujus Solitudinis, non negabit nobis gratias necessarias, quibus desideratū in illa profectum hauriamus; & quia ipse ovem errantem, cum à se fugeret, insecutus est, non repellet animam, quæ in

P R Æ F A T I O.

veritate ad ipsum revertitur, & neglectis omnibus aliis, ipsum solum quærit. Tertia, Cor liberale erga DEUM, promptum & paratum, depositâ rerum humanarum curâ, omnia ipsi cedere, ut possit magna animi libertate cum S. Paulo, exclamare: *Domine, quid me vis facere?* aut cum Davide: *Paratum cor meum, DEUS, paratum cor meum.* Quarta, Magna cura observandi ordinem & regulas Exercitiorum, nihil eorum parvi pendendo, quæ ad finem tanti momenti referuntur, qui est æterna salus; cum certum omnino haberi debeat, ab exacta horum observatione, magnam partem, dependere fructum Sacri Recessûs. Ultima denique dispositio est perfecta solitudo tam interna quàm externa. Hæc consistit in recessu ab omni societate & commercio humano, atque in lege sancta & inviolabili silentii, quod cuilibet vel maximè custodiendum & observandum est. Illa
ar-

P R Æ F A T I O.

arctam imponit sensibus custodiã, quos ut collectos teneat, etiam in locum obscurum se recipit, maximè quando meditationes primæ hebdomadæ peraguntur; tum enim omni cura & diligentia rerum creatarum imagines, negotia temporalia, & omnes illæ cogitationes ex animo excludendæ sunt, quæ ad salutem æternam aut non dirigunt, aut non diriguntur; ita ut homo in sacro suo Recessu non aliter se gerat, ac si præter DEUM & ipsum nemo omnium in Mundo esset. Sic enim vel maximè dispositus & aptus erit ad recipiendas Divinæ gratiæ operationes: & DEUS implebit promissum, quod per Prophetam fecit, quòd se communicare velit animæ pœnitenti, postquam illam in solitudinem deduxerit, & ita ei ad cor loqui, ut ipsam ab errore suo retrahat, viamque salutis & perfectionis aperiat; qui est unicus sacrorum Exercitiorum

finis.

) (7

AP-